

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2019. október 15.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A végrehajtás megtagadásának okai – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke – Az embertelen vagy megalázó bánásmód tilalma – A kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülmények – A végrehajtó igazságügyi hatóság általi értékelés – Szempontok”

A C-128/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. február 16-án érkezett, 2018. február 8-i határozatával terjesztett elő a

Dumitru-Tudor Dorobantu

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, M. Safjan (előadó) és P. G. Xuereb tanácselnökök, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, K. Jürimäe, C. Lycourgos és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: D. Dittert egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. február 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- D.-T. Dorobantu képviseletében G. Strate, J. Rauwald és O.-S. Lucke Rechtsanwältin,
- a Generalstaatsanwaltschaft Hamburg képviseletében G. Janson és B. von Laffert, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében kezdetben T. Henze, M. Hellmann és A. Berg, később M. Hellmann és A. Berg, meghatalmazotti minőségben,
- a belga kormány képviseletében C. Van Lul, A. Honhon és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- a dán kormány képviselőjében J. Nymann-Lindegren és M. S. Wolff, meghatalmazotti minőségben,
 - Írország képviselőjében G. Hodge és A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: G. Mullan BL,
 - a spanyol kormány képviselőjében M. A. Sampol Pucurull, meghatalmazotti minőségben,
 - az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: S. Fiorentino és S. Faraci avvocati dello Stato,
 - a magyar kormány képviselőjében Fehér M. Z., Koós G., Tornyai G. és Tátrai M., meghatalmazotti minőségben,
 - a holland kormány képviselőjében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
 - a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
 - a román kormány képviselőjében C.-R. Canțăr, C.-M. Florescu, A. Wellman és O.-C. Ichim, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében S. Grünheid és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2019. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 4. cikkének, valamint a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Judecătoria Medgidia (medgidiai helyi bíróság, Románia) által a Dumitru-Tudor Dorobantuval szemben Romániában indított büntetőeljárás lefolytatása céljából 2016. augusztus 12-én kibocsátott európai elfogatóparancs Németországban való végrehajtása keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az EJEE

- 3 Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény; a továbbiakban: EJEE) „Kínzás tilalma” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Senkit sem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.”

Az uniós jog

A Charta

- 4 A Chartának „A kínzás és az embertelen vagy megalázó bánásmód és büntetés tilalma” című 4. cikke a következőket mondja ki:

„Senkit sem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.”

- 5 A Magyarázatok az Alapjogi Chartához (HL 2007. C 303., 17. o.; a továbbiakban: a Chartához fűzött magyarázatok) a Charta 4. cikkével kapcsolatban kifejtik, hogy „[az] [e cikkben] megállapított jog és annak szövege az EJEE 3. cikkében biztosított joggal megegyező”, és hogy „[a] Charta 52. cikkének (3) bekezdése értelmében e jog tartalma és terjedelme azonos az EJEE cikkével”.

- 6 A Chartának „A jogok és elvek hatálya és értelmezése” című 52. cikke a (3) bekezdésben előírja:

„Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az [EJEE]-ben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokkal, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson.”

- 7 A Chartához fűzött magyarázatok a Charta 52. cikkének (3) bekezdése vonatkozásában pontosítják, hogy „[a]z EJEE-re történő hivatkozás mind az egyezményre magára, mind pedig az ahhoz csatolt kiegészítő jegyzőkönyvekre vonatkozik”, hogy „[a] biztosított jogok tartalmát és terjedelmét nem csak ezen dokumentumok szövege határozza meg, hanem az Emberi Jogok Európai Bíróságának, valamint az Európai Unió Bíróságának esetjoga is”, hogy „[a] bekezdés utolsó mondatának célja, hogy lehetőséget nyújtson az [Európai] Uniónak a szélesebb körű védelem biztosítására”, és hogy „[a] Charta által nyújtott védelem szintje semmilyen esetben sem lehet alacsonyabb az EJEE által biztosított védelem szintjénél”.

- 8 A Chartának „A védelem szintje” című 53. cikke értelmében:

„E Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, mint amely szűkíti vagy hátrányosan érinti azokat az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, amelyeket – saját alkalmazási területükön – az Unió joga, a nemzetközi jog, a tagállamok alkotmányai, illetve az Unió vagy a tagállamok mindegyikének részességével kötött nemzetközi megállapodások, így különösen az [EJEE] elismernek.”

A 2002/584 kerethatározat

- 9 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke előírja:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

- 10 A 2002/584 kerethatározat 3., 4. és 4a. cikke meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtásának kötelező, illetve mérlegelhető megtagadásának okait.
- 11 A 2002/584 kerethatározat 5. cikke előírja a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat.
- 12 A 2002/584 kerethatározatnak „Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása” címet viselő 6. cikke értelmében:
- „(1) Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.
- (2) Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.
- [...]”
- 13 A 2002/584 kerethatározatnak „A központi hatóság részvétele” címet viselő 7. cikke az (1) bekezdésében következőket írja elő:
- „Az illetékes hatóságok támogatására minden tagállam kijelölhet egy vagy – ha jogrendszere úgy rendelkezik – több központi hatóságot.”
- 14 A 2002/584 kerethatározat „Határozat az átadásról” címet viselő 15. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.
- (2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkekre, valamint a 8. cikkekre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.
- (3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”
- 15 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtására irányadó határidők és szabályok” című 17. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Az európai elfogatóparancsot soron kívül intézik és hajtják végre.
- (2) Amennyiben a keresett személy beleegyezik átadásába, az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a beleegyezést követő 10 napon belül kell meghozni.
- (3) Egyéb esetekben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a keresett személy elfogását követő 60 napon belül kell meghozni.
- (4) Ha egyedi esetekben az európai elfogatóparancs a (2) vagy a (3) bekezdésben előírt határidőn belül nem hajtható végre, a végrehajtó igazságügyi hatóság a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ilyen esetekben a határidő további 30 nappal meghosszabbítható.

[...]

A német jog

A Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvénye

- 16 Az 1949. május 23-i Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (a Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvénye; BGBl. 1949, 1. o.) 101. cikke (1) bekezdésének második mondata kimondja:

„Senki sem vonható el törvényes bírjától.”

A nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény

- 17 A 2002/584 kerethatározatot a 2006. július 20-i Europäisches Haftbefehlsgesetz (az európai elfogatóparancsról szóló törvény; BGBl. 2006 I, 1721. o.) által módosított, 1982. december 23-i Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény) 78. §-ától 83k. §-áig tartó rendelkezései ültették át a német jogrendbe.
- 18 Az európai elfogatóparancsról szóló törvénnyel módosított e törvény 73. §-a a következőket írja elő:

„Nem nyújtható jogsegély, illetve nem végezhető megkeresés nélküli információátadás, ha ez sértené a német jogrend alapvető elveit. A nyolcadik, kilencedik és tizedik rész szerinti megkeresés esetén nem nyújtható jogsegély akkor, ha annak nyújtása ellentétben állna az [EUSZ] 6. cikkben foglalt alapelvekkel.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 19 2016. augusztus 12-én a Judecătoria Medgidia (medgidiai helyi bíróság) európai elfogatóparancsot bocsátott ki a román állampolgárságú D.-T. Dorobantuval szemben vagyon elleni bűncselekmények, valamint okirat-hamisítás és hamis okirat felhasználása bűncselekmények miatti büntetőeljárás lefolytatása céljából (a továbbiakban: 2016. augusztus 12-i európai elfogatóparancs).
- 20 2017. január 3-i és 19-i végzésével a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság, Németország) jogszerűnek nyilvánította a 2016. augusztus 12-i európai elfogatóparancs végrehajtásaként D.-T. Dorobantunak a román hatóságok részére történő átadását.
- 21 Az említett bíróság e célból emlékeztetett a Bíróság 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítéletében (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) előírt követelményekre, amelyek szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak először azt kell értékelnie, hogy a fogvatartási körülményeket illetően a kibocsátó tagállamban rendszerszintű vagy általánossá vált hiányosságok állnak-e fenn a személyek bizonyos csoportjai vagy bizonyos büntetés-végrehajtási intézetei tekintetében, másodsor pedig ellenőriznie kell, hogy vannak-e olyan komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok, amelyek alapján feltételezhető, hogy az érintett személy ténylegesen ki lenne téve az embertelen vagy megalázó bánásmód veszélyének az ebben az államban való fogva tartásának körülményei miatt.
- 22 E vizsgálat első szakaszában a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság) többek között az Emberi Jogok Európai Bíróságának Romániára vonatkozó határozatait, valamint a Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz (szövetségi igazságügyi és fogyasztóvédelmi minisztérium, Németország) egy jelentése alapján megállapította, hogy fennállnak a román fogvatartási körülmények rendszerszintű és általánossá vált hiányosságaira vonatkozó konkrét valószínűsítő körülmények.

- 23 E megállapítást követően az említett bíróság az említett vizsgálat második szakaszában mérlegelte a többek között az érintett elfogatóparancsot kibocsátó bíróság, valamint a Ministerul Justiției (igazságügyi minisztérium, Románia) által a D.-T. Dorobantu román hatóságoknak történő átadása esetére vonatkozó fogvatartási körülmények tárgyában közölt információkat.
- 24 E tekintetben a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) figyelembe vette azon információkat, amelyek szerint D.-T. Dorobantut az előzetes letartóztatás keretében az eljárás során 12,30 m², 12,67 m² vagy 13,50 m² alapterületű, négy személyes zárkában vagy 36,25 m² alapterületű, tíz személyes zárkában helyezték el. Amennyiben D.-T. Dorobantut szabadságvesztés büntetésre ítélik, először egy olyan büntetés-végrehajtási intézetbe kerül, ahol minden elítéltnak 3 m² alapterületű zárkája van, majd ezt követően, ha zárt büntetés-végrehajtási rendszerbe kerül, annak keretében ugyanezen körülmények között marad, ha pedig a nyitott vagy félig nyitott büntetés-végrehajtási rendszert alkalmazzák rá, akkor olyan zárkába kerül, ahol személyenként 2 m² áll rendelkezésre.
- 25 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának 2009. október 22-i Orchowski kontra Lengyelország ítélete (CE:ECHR:2009:1022JUD001788504), a 2013. március 19-i Blejușcă kontra Románia ítélete (CE:ECHR:2013:0319JUD000791010), valamint a 2014. június 10-i Mihai Laurențiu Marin kontra Románia ítélete (CE:ECHR:2014:0610JUD007985712) alapján a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) átfogóan értékelte a romániai fogvatartási körülményeket. E tekintetben megállapította, hogy e körülmények 2014 óta javultak, még ha a személyenkénti 2 m²-es terület nem is felel meg az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatában meghatározott követelményeknek. A fogva tartott személyek rendelkezésére álló terület elégtelenségét mindazonáltal a fogva tartás egyéb körülményei nagymértékben ellensúlyozzák. Ezenkívül az említett bíróság rámutatott, hogy Románia a fogvatartási körülmények hatékony vizsgálatának mechanizmusát hozta létre.
- 26 A Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) egyebekben megállapította, hogy D.-T. Dorobantu román hatóságok részére történő átadásának megtagadása esetén a neki felrótt jogsértések büntetlenek maradnának, ami ellentétes volna a büntetőjog Unión belüli hatékonyságának biztosítására irányuló célkitűzéssel.
- 27 A Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) 2017. január 3-i és 19-i végzései alapján a Generalstaatsanwaltschaft Hamburg (hamburgi ügyészség, Németország) engedélyezte D.-T. Dorobantu román hatóságok részére történő átadását, miután ez utóbbi letöltötte a rá Németországban elkövetett egyéb bűncselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetést.
- 28 D.-T. Dorobantu 2017. szeptember 24-ig a Németországban elkövetett e bűncselekmények miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetést töltötte.
- 29 D.-T. Dorobantu keresetet indított a Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság, Németország) előtt a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) e végzéseivel szemben.
- 30 2017. december 19-i végzésével a Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság) hatályon kívül helyezte az említett végzéseket, azzal az indokkal, hogy azok megsértették D.-T. Dorobantu törvényes bíróhoz való jogát, amelyet a Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvénye 101. cikke (1) bekezdésének második mondata biztosít. Az ügyet visszautalták a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbíróság) elé.
- 31 Végzésében a Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság) megállapította, hogy a 2016. október 20-i Muršić kontra Horvátország ítéletben (CE:ECHR:2016:1020JUD000733413) az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy ítélte meg, hogy az, hogy a fogvatartott rendelkezésére álló személyes tér egy közös zárkában kisebb mint 3 m², az EJEE 3. cikkének a megsértésére vonatkozóan „erős vélelmet”

keletkezett, amely vélelmet akkor lehet megdönteni, ha a megkövetelt minimális 3 m²-hez képest a személyes tér csökkentései rövid tartamúak, alkalmi jellegűek és kis mértékűek; e csökkentésekhez a zárkán kívüli mozgásnak a kellő mértékű szabadsága és a zárkán kívüli megfelelő tevékenységek társulnak; az intézet általánosságban megfelelő fogvatartási körülményeket biztosít, és a fogvatartottat nem érintik más olyan tényezők, amelyek a rossz fogvatartási körülményeket súlyosító körülményeknek tekinthetők.

- 32 Ezenkívül a Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság) szerint a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság) által a Romániában fennálló fogvatartási körülményekre vonatkozó átfogó értékelése során figyelembe vett bizonyos kritériumokat az Emberi Jogok Európai Bírósága eddig nem ismert el kifejezetten olyan körülményekként, amelyek ellensúlyozhatják a fogvatartott személyes terének csökkentését. Ez a helyzet többek között a szabadság igénybevételének, a látogatók fogadásának, a személyes ruházat tisztításának és termékek vásárlásának lehetőségével. Egyébiránt nem bizonyos, hogy a fűtési rendszer fejlesztése, az egészségügyi létesítmények és a higiéniai feltételek javítása az Emberi Jogok Európai Bíróságának közelmúltbeli ítélezési gyakorlatára tekintettel alkalmas arra, hogy ellensúlyozza e személyes tér ilyen csökkentését.
- 33 A Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság) azt is hangsúlyozta, hogy sem az Európai Unió Bírósága, sem az Emberi Jogok Európai Bírósága nem határozott mindeddig arról, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben mennyiben relevánsak a büntetőbíróságoknak az Unión belüli együttműködésére, valamint az annak szükségességére vonatkozó kritériumok, hogy elkerüljék a bűncselekmények elkövetőinek a büntetlenségét és számukra „*safe havens*” kialakítását.
- 34 A Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság) által D.-T. Dorobantu átadásának tárgyában kibocsátott nemzeti elfogatóparancsot az e bíróság 2017. december 20-i, az érintett előzetes letartóztatásának felfüggesztéséről szóló végzésének meghozataláig végrehajtották.
- 35 A Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság) általi visszautalást követően a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság) a Charta 4. cikkéből eredő, a kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülményekkel kapcsolatos követelményeket kívánja megismerni, és azokat a szempontokat, amelyeket a Bíróság 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélete (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) alapján e követelmények tiszteletben tartásának értékelése során figyelembe kell venni.
- 36 E körülmények között a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) A [2002/584 kerethatározat] összefüggésében mely, az Alapjogi Charta 4. cikkéből eredő minimumkövetelményeket kell támasztani a fogvatartási körülményekkel szemben?
- a) Van-e mindenekelőtt uniós jogi szemszögből olyan »abszolút« alsó határ a zárka nagyságára vonatkozóan, amely alatt mindig fennáll az Alapjogi Charta 4. cikkének megsértése?
- i. A zárka területéből az egyénre eső rész meghatározása függ attól, hogy egyéni vagy közös elhelyezésről van-e szó?
- ii. A zárka nagyságának kiszámításakor le kell-e vonni a bútorzat (fekhely, szekrény stb.) által igényelt területet?
- iii. Milyen, az épülettel szembeni követelmények relevánsak az uniós joggal összhangban álló fogvatartási körülmények kérdésére nézve adott esetben? Milyen jelentősége van adott esetben a higiénés vagy egyéb helyiségekhez való, közvetlenül (vagy csak közvetve) a zárkából nyíló hozzáférésnek, valamint a hideg és meleg vízzel, fűtéssel, világítással stb. való ellátásnak?
- b) Milyen mértékben befolyásolják az értékelést a különböző »végrehajtási rezsimek«, mindenekelőtt az eltérő zárkanyitási idők és a büntetés-végrehajtási intézeten belüli mozgásszabadság eltérő fokozatai?

- c) Figyelembe vehetők-e – ahogyan az eljáró bírósági tanács a teljesíthetőségről szóló határozataiban tette – a kibocsátó tagállambeli jogi és szervezeti fejlesztések (ombudsmani rendszer bevezetése, büntetés-végrehajtási bíróságok létrehozása stb.) is?
- 2) Mely mércék alapján kell a fogvatartási körülményeket az uniós alapjogok tiszteletben tartásának összefüggésében értékelni? Milyen mértékben befolyásolják ezek a mércék a »tényleges veszély« fogalmának értelmezését a Bíróság Aranyosi és Căldăraru egyesített ügyekre (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) vonatkozó ítélezési gyakorlata értelmében?
- a) A végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai jogosultak-e ennyiben a fogvatartási körülmények átfogó ellenőrzésére a kibocsátó tagállamban, vagy »sommás vizsgálatra« kell-e szorítkozniuk?
- b) Amennyiben a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés megválaszolására keretében arra az eredményre jut, hogy vannak »abszolút« uniós jogi előírások a fogvatartási körülményekre nézve: »Mérlegelést kizáró« lenne-e ezen minimumfeltételeknek az el nem érése abban az értelemben, hogy ily módon közvetlenül mindig fennállna az átadást tiltó »tényleges veszély«, vagy a végrehajtó tagállam mégis mérlegelésbe bocsátkozhat? Ennek során figyelembe lehet-e venni olyan szempontokat, mint például az Európai Unión belüli kölcsönös jogsegélynyújtás fenntartása, az európai büntető igazságszolgáltatás működőképessége, vagy a kölcsönös bizalom és a kölcsönös elismerés elve?”

A Bíróság előtti eljárás

- 37 A Bírósághoz 2018. szeptember 27-én érkezett, 2018. szeptember 25-i végzésével a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbbíróság) arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy miután 2016. augusztus 12-én európai elfogatóparancsot bocsátottak ki D.-T. Dorobantuval szemben, őt a távollétében Romániában két év négy hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélték. Következésképpen a román igazságügyi hatóság hatályon kívül helyezte az említett európai elfogatóparancsot, és 2018. augusztus 1-jén új európai elfogatóparancsot bocsátott ki az említett büntetés végrehajtása céljából (a továbbiakban: 2018. augusztus 1-jei európai elfogatóparancs). A kérdést előterjesztő bíróság az európai elfogatóparancs ilyen helyettesítését követően fenntartotta az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseit.
- 38 2018. november 14-én a Bíróság az eljárási szabályzatának 101. cikke alapján felvilágosításkérését intézte a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburghoz (hamburgi regionális felsőbbbíróság), és felhívta arra, hogy pontosítsa többek között, hogy a 2018. augusztus 1-jei európai elfogatóparancs végrehajtásának engedélyezését és végrehajtását bizonyosnak lehet-e tekinteni, nem pedig hipotetikusnak.
- 39 2018. december 20-i, a Bírósághoz ugyanezen a napon érkezett levelében a Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbbíróság) azt válaszolta, hogy a Bíróságnak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adandó válaszából függően a 2018. augusztus 1-jei európai elfogatóparancs végrehajtásának engedélyezése és végrehajtása bizonyos.
- 40 A Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (hamburgi regionális felsőbbbíróság) 2018. szeptember 25-i végzésében és e 2018. december 20-i levélben szereplő információkból kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak nyilatkoznia kell valamely érvényes európai elfogatóparancs végrehajtásáról (lásd *a contrario*: 2017. november 15-i Aranyosi végzés, C-496/16, nem tették közzé, EU:C:2017:866, 26. és 27. pont). Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdésekre válaszolni kell.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 41 Együttesen vizsgálendő kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság először is a végrehajtó igazságügyi hatóság – amely olyan információkkal rendelkezik, melyek tanúsítják, hogy a kibocsátó tagállam büntetés-végrehajtási intézeteiben a fogvatartási körülményeket érintően rendszerszintű vagy általánossá vált hiányosságok állnak fenn – által elvégzendő azon vizsgálat intenzitására és terjedelmére keres választ, amelyet e hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 4. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésére tekintettel el kell végeznie annak értékelése érdekében, hogy fennállnak-e olyan komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok, amelyek alapján feltételezhető, hogy az e tagállamnak való átadását követően az európai elfogatóparanccsal érintett személy ténylegesen ki lenne téve a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód veszélyének. A kérdést előterjesztő bíróság különösen arra keres választ, hogy e vizsgálatnak teljesnek kell-e lennie, vagy éppen ellenkezőleg, annak a fogvatartási körülmények nyilvánvaló hiányosságaira kell korlátozódnia.
- 42 Másodsor, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy ezen értékelés keretében figyelembe kell-e vennie az ilyen létesítmény egy zárkájában egy főre jutó minimális alapterületre vonatkozó követelményt. A kérdést előterjesztő bíróság választ keres e terület számításának módjára is, a zárkában bútorok és higiéniai létesítmények jelenléte esetén, valamint arra, hogy ezen értékelés szempontjából mennyiben relevánsak az olyan egyéb fogvatartási körülmények, mint például az egészségügyi feltételek, vagy a fogva tartott személy a büntetés-végrehajtási intézetben való szabad mozgásának terjedelme.
- 43 Harmadszor a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy ugyanezen értékelés céljából figyelembe kell-e venni, hogy a kibocsátó tagállamban a fogvatartási körülmények vizsgálatának javítására irányuló jogszabályi és strukturális intézkedéseket fogadtak el.
- 44 Negyedszer a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a fogvatartási körülményekre vonatkozó minimumkövetelmények e tagállam általi esetleges be nem tartását ellensúlyozzák-e a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságával, valamint a kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elvével kapcsolatos megfontolások.

Előzetes észrevételek

- 45 Az előterjesztett kérdések megválaszolásához mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy – ahogyan az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik – az uniós jog azon az alapvető előfeltevésen alapul, amely szerint minden tagállam osztozik az összes többi tagállammal az Unió alapjául szolgáló számos közös értékben, és elismeri, hogy azok osztják ezen értékeket vele, amint azt az EUSZ 2. cikk kimondja. Ezen előfeltevés maga után vonja és igazolja a tagállamok közötti kölcsönös bizalom fennállását ezen értékek elismerése, és így az azokat végrehajtó uniós jog tiszteletben tartása tekintetében (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 35. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 48. pont).
- 46 Mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Konkrétabban a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 49. pont).

- 47 Így a tagállamok az uniós jog végrehajtásakor az uniós jog alapján kötelesek lehetnek arra, hogy feltételezzék, hogy a többi tagállam tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és így nemcsak az nem lehetséges, hogy valamely másik tagállamtól az alapvető jogok uniós jog által biztosított védelmi szintjénél magasabb nemzeti védelmi szintet követeljenek meg, hanem – a kivételes esetektől eltekintve – azt sem vizsgálhatják meg, hogy ezen másik tagállam a konkrét esetben ténylegesen tiszteletben tartotta-e az Unió által biztosított alapvető jogokat (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 50. pont).
- 48 A 2002/584 kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokkövéként” szolgál, amint az a kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében jut érvényre, amely kimondja azon szabályt, miszerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. A végrehajtó igazságügyi hatóságok tehát – főszabály szerint – csakis a végrehajtás megtagadásának a kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni. Így a 2002/584 kerethatározat kifejezetten meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező (3. cikk) és mérlegelhető megtagadásának okait (4. és 4a. cikk), valamint a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat (5. cikk) (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. és 42. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 54. és 55. pont).
- 49 Ez azonban nem változtat azon, hogy a Bíróság azt is elismerte, hogy a kölcsönös elismerés elve és a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve más módon is korlátozható „kivételes körülmények” fennállása esetén (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 56. pont).
- 50 Ebben az összefüggésben a Bíróság kimondta, hogy bizonyos körülmények esetén a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles megszüntetni a 2002/584 kerethatározat által bevezetett átadási eljárást, ha fennáll annak a veszélye, hogy a keresett személy az átadása esetén a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesül (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 84. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 44. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 57. pont).
- 51 Így, amikor arról tanúskodó információk állnak a végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága rendelkezésére, hogy fennáll annak a tényleges veszélye, hogy a kibocsátó tagállamban fogva tartott személyeket embertelen vagy megalázó bánásmódban részesítik, az uniós jog, és különösen a Charta 4. cikke által biztosított alapvető jogok védelmi szintjének fényében köteles figyelembe venni e veszély fennállását, amikor az európai elfogatóparanccsal érintett személynek a kibocsátó tagállam hatóságai számára történő átadásáról kell határoznia. Az ilyen elfogatóparancs végrehajtása ugyanis nem vezethet ahhoz, hogy e személy embertelen vagy megalázó bánásmódban részesüljön (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 88. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 59. pont).

- 52 Ennek érdekében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak először is a kibocsátó tagállamban uralkodó fogvatartási körülményekre vonatkozó objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális adatokra kell támaszkodnia, amelyek konkrétan – akár bizonyos csoportokat, akár bizonyos büntetés-végrehajtási intézeteket érintően – a rendszerszerű vagy általánossá vált zavart bizonyítják. Ezek az adatok származhatnak többek között nemzetközi bírósági határozatokból, így az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítéleteiből, a kibocsátó tagállam bírósági határozataiból, valamint az Európai Tanács szervezetei által elfogadott vagy az Egyesült Nemzetek rendszeréből eredő határozatokból, jelentésekből és más dokumentumokból (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 89. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 60. pont).
- 53 A jelen ügyben, amint az a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, a kérdést előterjesztő bíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának Romániára vonatkozó határozatai, a német bíróságok határozatai, valamint a szövetségi igazságügyi és fogyasztóvédelmi minisztérium egyik jelentése alapján megállapította, hogy e tagállamban a fogvatartási körülményeket érintő rendszerszerű és általánossá vált hiányosságok konkrét jelei mutatkoznak. A kérdést előterjesztő bíróság kérdései ilyen hiányosságok fennállásának előfeltevésén alapulnak, amely feltevés pontosságának ellenőrzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata a kellően aktuális adatokat figyelembe véve (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 71. pont)
- 54 Mindenesetre csupán a kibocsátó tagállamban uralkodó fogvatartási körülményekre vonatkozó, rendszerszerű vagy általánossá vált, akár bizonyos csoportokat, akár pedig bizonyos büntetés-végrehajtási intézeteket érintő hiányosságok fennállásáról tanúskodó információk ugyanis nem feltétlenül jelentik azt, hogy egy konkrét esetben az érintett személy embertelen vagy megalázó bánásmódban részesülne az ezen tagállam hatóságainak történő átadása esetén (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 91. és 93. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 61. pont).
- 55 Következésképpen az európai elfogatóparanccsal érintett személy egyedi esetében a Charta 4. cikke tiszteletben tartásának biztosításához a végrehajtó igazságügyi hatóság, amely az ilyen hiányosságok fennállásáról tanúskodó objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális információkkal rendelkezik, köteles konkrétan és pontosan megvizsgálni, hogy az adott ügy körülményei közt komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető-e, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamnak való átadását követően a kibocsátó tagállamban végrehajtandó fogva tartásának körülményei miatt ténylegesen ki lenne-e téve ebben a tagállamban a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód valós veszélyének (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 92. és 94. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 62. pont).
- 56 A Charta 4. cikkének a jelen ítélet 50–55. pontjában felidézett értelmezése lényegében megfelel az Emberi Jogok Európai Bírósága által az EJEE 3. cikkének tulajdonított értelmezésnek.
- 57 Ez utóbbi ügy ítélte meg, hogy az EJEE-ben részes állam bírósága nem tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását azzal az indokkal, hogy a keresett személy a kibocsátó államban ki lenne téve azon kockázatnak, hogy embertelen vagy megalázó bánásmóddal járó fogvatartási körülmények közé kerül, amennyiben az említett bíróság nem végezte el előzetesen a határozat meghozatalának időpontjában fennálló helyzet aktualizált és részletes vizsgálatát, és nem próbálta meg azonosítani a fogvatartási körülmények strukturális hiányosságait, valamint az EJEE 3. cikke e tagállamban való megsértésének tényleges és egyéniesített kockázatát (EJEB, 2019. július 9., Romeo Castaño kontra Belgium, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, 86. §).

A kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülmények végrehajtó igazságügyi hatóság általi vizsgálatának intenzitásáról és terjedelméről

- 58 Először is a kérdést előterjesztő bíróságnak a kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülmények végrehajtó igazságügyi hatóság általi, a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 4. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdésére tekintettel elvégzendő vizsgálatának intenzitására és terjedelmére vonatkozó kérdéseit illetően előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 52. cikke (3) bekezdése első mondatával összhangban, amennyiben a Charta 4. cikkében előírt jog az EJEE 3. cikkében biztosított jognak felel meg, akkor e jog tartalma és terjedelme megegyezik az ezen egyezmény által számára biztosított joggal. Ezenkívül a Chartához fűzött magyarázatok ezen 52. cikk (3) bekezdését illetően pontosítják, hogy az EJEE-ben biztosított jogok tartalmát és terjedelmét nemcsak az EJEE szövege határozza meg, hanem az Emberi Jogok Európai Bíróságának és az Európai Unió Bíróságának esetjoga is.
- 59 Ezen előzetes pontosítást követően hangsúlyozni kell elsősorban, hogy a rossz bánásmódnak ahhoz, hogy az EJEE 3. cikkének a hatálya alá tartozzon, el kell érnie egy minimális súlyossági mértéket, amelyet a rendelkezésre álló adatok összessége alapján kell értékelni, többek között ideértve a bánásmód tartamát és annak fizikai vagy lelki hatásait, valamint bizonyos esetekben az áldozat nemét, korát és egészségi állapotát (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 Az EJEE 3. cikke annak biztosítására irányul, hogy minden fogvatartottat olyan körülmények között tartsanak fogva, amelyek garantálják az emberi méltóság tiszteletben tartását, hogy az intézkedés végrehajtásának módja az érintett személyt nem tegye ki olyan nehézségeknek vagy megpróbáltatásnak, amelynek mértéke meghaladja a fogva tartással elkerülhetetlenül együtt járó szenvedés szintjét, és hogy a fogva tartás gyakorlati követelményeire tekintettel a fogvatartott egészsége és jólléte megfelelő módon biztosított legyen (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 90. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 Ebben az összefüggésben a fogva tartás releváns fizikai körülményeinek átfogó értékelésén kell alapulnia azon vizsgálatnak, amelyet a jelen ítélet 50–52. pontjában hivatkozott rendkívüli körülmények között a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülmények tekintetében le kell folytatnia azon komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok fennállásának értékelése céljából, amelyek alapján feltételezhető, hogy az e tagállamnak való átadását követően fennáll annak valós veszélye, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy ebben a tagállamban embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve.
- 62 Tekintettel arra a tényre, hogy – ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 107. pontjában megállapította – a Charta 4. cikkében foglalt, az embertelen vagy megalázó bánásmód tilalma abszolút természetű (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 85–87. pont; 2019. március 19-i Jawo ítélet, C-163/17, EU:C:2019:218, 78. pont), az emberi méltóság e cikk alapján biztosítandó tiszteletben tartása nem volna garantált abban az esetben, ha a kibocsátó tagállamban uralkodó fogvatartási körülmények végrehajtó igazságügyi hatóság általi vizsgálata kizárólag a nyilvánvaló hiányosságokra volna korlátozva.
- 63 Másodszor, ami a kibocsátó tagállam büntetés-végrehajtási intézeteire vonatkozó e vizsgálat terjedelmét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadásáról határozó e hatóságnak konkrétan és pontosan kell értékelnie, hogy az adott ügy körülményei között fennáll-e annak valós veszélye, hogy e személy embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve e tagállamban (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 77. pont).

- 64 Ebből következik, hogy az említett hatóság által elvégzendő ezen vizsgálat a konkrét és pontos jellegére tekintettel nem vonatkozhat a kibocsátó tagállam összes olyan büntetés-végrehajtási intézetét jellemző általános fogvatartási körülményekre, amelyekben az érintett személy fogva tartható (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 78. pont).
- 65 Végezetül nyilvánvalóan túlzott lenne a végrehajtó igazságügyi hatóságok olyan kötelezettsége, hogy minden olyan büntetés-végrehajtási intézetnek megvizsgálják a fogvatartási körülményeit, amelyekben az érintett személyt a kibocsátó tagállamban fogva tarthatják. Ezenfelül ilyen kötelezettséget lehetetlen lenne a kerethatározat 17. cikkében előírt határidőkön belül teljesíteni. Az ilyen vizsgálat ugyanis jelentős mértékben késleltetné e személy átadását, és következésképpen az európai elfogatóparancs rendszerének a működését mindenfajta hatékony érvényesülésétől megfosztaná. Ez a keresett személy büntetlenségének a veszélyét eredményezhetné (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 84. és 85. pont).
- 66 Következésképpen azon kölcsönös bizalomra tekintettel, amelynek fenn kell állnia a tagállamok között, és amelyen az európai elfogatóparancs rendszere alapszik, valamint konkrétan figyelembe véve a végrehajtó igazságügyi hatóságok számára az ilyen elfogatóparancs végrehajtását érintő jogerős határozat meghozatalára vonatkozóan a 2002/584 kerethatározat 17. cikkében előírt határidőket, e hatóságok kizárólag azon büntetés-végrehajtási intézetek fogvatartási körülményeit kötelesek megvizsgálni, amelyekben a rendelkezésükre álló információk alapján e személy fogva tartását konkrétan tervezik, ideértve az ideiglenes vagy átszállítás céljára szolgáló fogva tartást is (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 87. pont).
- 67 Ehhez a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján arra kell kérnie a kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságát, hogy haladéktalanul közöljön vele minden további szükséges információt az érintett személy e tagállamban történő fogva tartásának várható körülményeivel kapcsolatban (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 Ha a kibocsátó igazságügyi hatóság garanciát nyújtott arra vonatkozóan, hogy az érintett a fogva tartásának a konkrét és pontos körülményei alapján nem lesz kitéve embertelen vagy megalázó bánásmódnak, bármely büntetés-végrehajtási intézetben is kerül elhelyezésre a kibocsátó tagállamban vagy legalábbis szükség esetén e garanciát jóváhagyta, miután támogatást kért a központi hatóságtól vagy a kibocsátó tagállam valamelyik központi hatóságától a 2002/584 kerethatározat 7. cikke értelmében, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell bíznia e garanciában, legalábbis olyan pontos információk hiányában, amelyek arra engednek következtetni, hogy az adott büntetés-végrehajtási intézetben fennálló fogvatartási körülmények ellentétesek a Charta 4. cikkével (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 112. pont).
- 69 Következésképpen a végrehajtó igazságügyi hatóság kizárólag kivételes körülmények között és konkrét adatok alapján állapíthatja meg, hogy az előző pontban említetthez hasonló garancia ellenére fennáll annak valós veszélye, hogy az érintett személy a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesülne a kibocsátó tagállamban való fogva tartásának körülményei miatt.

A fogvatartási körülményeknek a fogva tartott személy rendelkezésére álló személyes térre tekintettel történő értékeléséről

- 70 Másodszor, ami a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a fogvatartási körülményeknek a büntetés-végrehajtási intézet zárkáján belül rendelkezésre álló, egy fogvatartottra jutó személyes térre tekintettel történő értékelését illeti, meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a román hatóságoknak történő átadás esetén D.-T. Dorobantu közös zárkában, nem pedig magánzárkában lesz elhelyezve. Ennélfogva, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés megfogalmazásától függetlenül, a jelen ügyben kizárólag a közös zárkában való fogva tartás tekintetében szükséges meghatározni az egy fogvatartottra jutó személyes térre vonatkozó minimális követelményeket.
- 71 Ebből a szempontból rá kell mutatni, hogy a Bíróság a jelen ítélet 58. pontjában felidézett megfontolásokra tekintettel, és jelenleg az uniós jogban e tekintetben fennálló minimális szabályok hiányában az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 3. cikkre, pontosabban a 2016. október 20-i Muršić kontra Horvátország ítéletére (CE:ECHR:2016:1020JUD000733413) vonatkozó ítélkezési gyakorlatára támaszkodott.
- 72 Ily módon a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a teret érintő tényezőnek a fogvatartási körülmények átfogó értékelése keretében tulajdonított jelentőségére tekintettel az, hogy a fogvatartott rendelkezésére álló személyes tér egy közös zárkában kisebb mint 3 m², az EJEE 3. cikkének a megsértésére vonatkozóan erős vélelmet keletkeztet (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon] ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 73 Az EJEE 3. cikke megsértésének ez az erős vélelme általában csak abban az esetben dönthető meg, ha először is a személyes térnek a 3 m²-es minimumkövetelményhez képest való csökkentései rövid tartamúak, alkalmi jellegűek és kis mértékűek, és másodszor e csökkentésekhez a zárkán kívüli mozgásnak a kellő mértékű szabadsága és a zárkán kívüli megfelelő tevékenységek társulnak, valamint harmadszor az intézet általánosságban megfelelő fogvatartási körülményeket biztosít, és az érintett személyt nem érintik más olyan tényezők, amelyek a rossz fogvatartási körülményeket súlyosító körülményeknek tekinthetők (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 E tekintetben hozzá kell tenni, hogy kétségtelen, hogy a fogva tartás tartama releváns tényező lehet a fogvatartottat a rossz fogvatartási körülményei következtében érő szenvedés és megaláztatás súlyának értékelése keretében. Mindazonáltal a fogva tartás tartamának relatív rövidege önmagában nem vonja ki automatikusan az érintett bánásmódot az EJEE 3. cikkének a hatálya alól abban az esetben, ha kellő egyéb tényező áll fenn ahhoz, hogy e bánásmód az említett rendelkezés hatálya alá tartozzon (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 97. és 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 75 Ezenkívül az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából lényegében kitűnik, hogy ha egy fogvatartott egy közös zárkában 3 és 4 m² közötti személyes térrel rendelkezik, a térbeli tényező jelentős a fogvatartási körülmények megfelelő jellegének értékelése során. Ilyen esetben megállapítható az EJEE 3. cikkének megsértése, ha a helyhiány a fogva tartás más rossz fizikai körülményeivel párosul, mint amilyen a sétálóudvarhoz való hozzáférés vagy a levegő és a természetes fény hiánya, szellőztetlenség, a helyiségek túl alacsony vagy túl magas hőmérséklete, a mellékhelyiségekben az intimitás hiánya vagy nem megfelelő egészségügyi és higiéniai körülmények (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2016. október 20., Muršić kontra Horvátország, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, 139. §).

- 76 Abban az esetben, ha a fogvatartottnak a közös zárkában 4 m²-nél nagyobb személyes tér áll rendelkezésére és ennek következtében a fogva tartás fizikai körülményeinek e vetülete nem vet fel problémát, e körülmények más, az előző pontban szereplőkhöz hasonló vetületei relevánsak maradnak az érdekelt fogvatartási körülményei megfelelő jellegének az EJEE 3. cikkére tekintettel történő értékelése céljából (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2016. október 20., Muršić kontra Horvátország, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, 140. §).
- 77 Ami a fogva tartott személy számára egy bútorokkal és higiéniai létesítményekkel felszerelt közös zárkában rendelkezésre álló minimális tér annak értékelése céljából történő számításának módját illeti, hogy fennáll-e az érintett tekintetében annak valós veszélye, hogy a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve, jelenleg az uniós jogban e tekintetben fennálló minimális szabályok hiányában ugyancsak az Emberi Jogok Európai Bírósága által az EJEE 3. cikkre tekintettel kidolgozott szempontokat kell figyelembe venni. E bíróság szerint az ilyen zárkában rendelkezésre álló alapterület számításából ki kell hagyni a higiéniai létesítményeket, de bele kell számítani a bútorok által elfoglalt teret, pontosítva azonban, hogy a fogva tartottnak lehetőséggel kell rendelkezniük arra, hogy a zárkában normálisan mozogjanak (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2016. október 20., Muršić kontra Horvátország, CE:ECHR:2016:1020JUD000733413, 75. és 114. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 78 A jelen ügyben a román kormány által a tárgyaláson előadott észrevételekből kitűnik, hogy D.-T. Dorobantu az átadását követően olyan rendszerben lenne fogva tartva, amelyben jelentős mozgástérrel rendelkezne, továbbá munkát végezhetne, ami csökkentené a közös zárkában töltött idő tartamát. A kérdést előterjesztő bíróság feladata e tényezők vizsgálata és minden egyéb olyan körülmény értékelése, amely a jelen ítélet 71–77. pontjában kifejtett iránymutatásoknak megfelelően elvégzendő elemzés szempontjából relevánsnak bizonyul, adott esetben szükséges kiegészítő információkat kérve a kibocsátó igazságügyi hatóságtól, ha a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy az utóbbi által már közölt információk nem elegendőek ahhoz, hogy az átadásról dönteni tudjon.
- 79 Hangsúlyozni kell végül azt is, hogy noha a tagállamok a saját büntetés-végrehajtási rendszerük keretében a fogvatartási körülmények tekintetében előírhatnak a Charta 4. cikkéből és az EJEE-nek az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett 3. cikkéből fakadóknál magasabb szintű minimumkövetelményeket, azonban valamely tagállam végrehajtó tagállamként az európai elfogatóparanccsal érintett személy kibocsátó tagállamnak való átadását kizárólag ez utóbbi követelmények tiszteletben tartásához kötheti, nem pedig a saját nemzeti jogából fakadó követelmények tiszteletben tartásához. Ugyanis az ezzel ellentétes megoldás az uniós jogban meghatározott alapvető jogok védelmi szintje egységességének megkérdőjelezésével sértené az e kerethatározat által megerősíteni kívánt bizalomvédelem és kölcsönös elismerés elvét, következésképpen veszélyeztetné a 2002/584 kerethatározat hatékonyságát (lásd ebben az értelemben: 2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 63. pont).

A kibocsátó tagállamban fennálló fogvatartási körülmények vizsgálatának javítására irányuló általános intézkedések relevanciájáról

- 80 Harmadszor, ami a kibocsátó tagállamban olyan intézkedések elfogadását illeti, amelyek – mint például közvetítői rendszer kialakítása vagy büntetés-végrehajtási bíróságok létrehozása – a fogvatartási körülmények e tagállamban való vizsgálatának fokozására irányulnak, hangsúlyozni kell, hogy bár a fogvatartási körülmények ilyen jellegű utólagos bírósági felülvizsgálata jelentős tényezőnek minősül, amely hozzájárulhat e tagállam hatóságainak az arra való ösztönzéséhez, hogy e körülményeket javítsák, és amely így a végrehajtó igazságügyi hatóságok részéről figyelembe vehető az európai elfogatóparancs által érintett személy tervezett fogva tartása körülményeinek az átfogó értékelése keretében, melynek célja az e személy átadásáról való döntés, e felülvizsgálat önmagában nem zárhatja ki annak a veszélyét, hogy e személlyel szemben az átadását követően a fogva tartásának a

körülményeinél fogva a Charta 4. cikkével ellentétes bánásmódon alkalmaznak (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 74. pont).

- 81 Következésképpen, még ha a kibocsátó tagállam elő is ír olyan jogorvoslati lehetőségeket, amelyek lehetővé teszik a fogvatartási körülmények jogszerűségének az alapvető jogok tekintetében való felülvizsgálatát, a végrehajtó igazságügyi hatóságok továbbra is kötelesek arra, hogy minden egyes érintett személy helyzetét egyedileg vizsgálják annak biztosítása érdekében, hogy az adott személy átadását érintő döntésük eredményeképpen nem merül fel annak a valós veszélye, hogy e személy az említett körülmények miatt az e rendelkezés értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve (2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon], ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 75. pont).

A büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságára, valamint a kölcsönös bizalom és kölcsönös elismerés elvére vonatkozó megfontolások figyelembevételéről

- 82 Negyedszer, azt a kérdést illetően, hogy azon tényleges veszély fennállását, hogy az érintett személy embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve amiatt, hogy a kibocsátó tagállamban a fogvatartási körülmények nem felelnek meg az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából eredő minimumkövetelményeknek, az ezen átadásról határozó végrehajtó igazságügyi hatóság összemérheti-e a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságával, valamint a kölcsönös bizalom és elismerés elveivel kapcsolatos megfontolásokkal, rá kell mutatni, hogy a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmának a jelen ítélet 62. pontjában hivatkozott abszolút jellegével összeegyeztethetetlen, hogy az ilyen bánásmód tilalmára vonatkozó alapvető jogot ilyen megfontolások bármiféle módon korlátozzanak.
- 83 Ilyen körülmények között annak biztosításának szükségessége, hogy az érintett személyt a kibocsátó tagállamnak való átadása esetén ne legyen kitéve semmiféle, a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak, kivételesen igazolja a kölcsönös bizalom és elismerés elveinek korlátozását (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 82., 98–102. és 104. pont).
- 84 Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság részéről annak megállapítása, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamnak való átadását követően ténylegesen ki lenne téve az ilyen bánásmód valós veszélyének az abban a büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó körülmények miatt, amelyben a fogva tartását konkrétan végrehajtani tervezik, az ilyen átadásról való határozathozatal céljából nem mérhető össze a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságával, valamint a kölcsönös bizalom és elismerés elveivel kapcsolatos megfontolásokkal.
- 85 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésekre a következő választ kell adni:
- A 2002/584 kerethatározat 1. cikkének a Charta 4. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális információkkal rendelkezik, amelyek tanúsítják, hogy a kibocsátó tagállam büntetés-végrehajtási intézeteiben a fogvatartási körülményeket érintően rendszerszintű vagy általánossá vált hiányosságok állnak fenn, e hatóságnak, annak értékelése érdekében, hogy fennállnak-e olyan komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok, amelyek alapján feltételezhető, hogy az e tagállamnak való átadását követően az európai elfogatóparanccsal érintett személy ténylegesen ki lenne téve az e 4. cikk értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód veszélyének, figyelembe kell vennie a fogva tartás abban a büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó releváns fizikai körülményeinek összességét, amelyben az érintett fogva tartását konkrétan végrehajtani tervezik, mint amilyen az ezen intézet egy zárkájában rendelkezésre álló személyes tér,

a higiéniai körülmények, valamint a fogvatartott említett intézetben való szabad mozgásának mértéke. Ez az értékelés nem korlátozódik a nyilvánvaló hiányosságok vizsgálatára. Ezen értékelés céljából a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kérnie kell az általa szükségesnek talált információkat a kibocsátó igazságügyi hatóságtól, és főszabály szerint bíznia kell az e hatóság által nyújtott biztosítékokban olyan konkrét tényezők hiányában, amelyek arra engednek következtetni, hogy a fogvatartási körülmények sértik a Charta 4. cikkét.

- Ami közelebbről a fogvatartottak rendelkezésére álló személyes teret illeti, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak jelenleg az uniós jogban e tekintetben előírt minimális szabályok hiányában az EJE-nek az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett 3. cikkéből eredő minimális követelményeket kell figyelembe vennie. E rendelkezésre álló tér számításából ki kell hagyni a higiéniai létesítményeket, de bele kell számítani a bútorok által elfoglalt teret. A fogvatartottaknak azonban lehetőséggel kell rendelkezniük arra, hogy a zárkában normálisan mozogjanak.
- A végrehajtó igazságügyi hatóság nem tekintheti kizártnak az embertelen vagy megalázó bánásmód tényleges veszélyének fennállását önmagában amiatt, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamban a fogvatartási körülményeinek a vitatását lehetővé tévő jogorvoslati lehetőséggel rendelkezik, vagy hogy e tagállamban olyan jogszabályi vagy strukturális intézkedéseket hoztak, amelyek a fogvatartási körülmények vizsgálatának fokozására irányulnak.
- Az említett hatóság részéről annak megállapítása, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamnak való átadását követően ténylegesen ki lenne téve az ilyen veszélynek az abban a büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó körülmények miatt, amelyben a fogvatartását konkrétan végrehajtani tervezik, az ilyen átadásról való határozathozatal céljából nem mérhető össze a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságával, valamint a kölcsönös bizalom és elismerés elveivel kapcsolatos megfontolásokkal.

A költségekről

- ⁸⁶ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének a Charta 4. cikkével összefüggésben értelmezett (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság olyan objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális információkkal rendelkezik, amelyek tanúsítják, hogy a kibocsátó tagállam büntetés-végrehajtási intézeteiben a fogvatartási körülményeket érintően rendszerszintű vagy általánossá vált hiányosságok állnak fenn, e hatóságnak, annak értékelése érdekében, hogy fennállnak-e olyan komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok, amelyek alapján feltételezhető, hogy az e tagállamnak való átadását követően az európai elfogatóparanccsal érintett személy ténylegesen ki lenne téve az e 4. cikk értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód veszélyének, figyelembe kell vennie a fogva tartás abban a büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó releváns fizikai körülményeinek összességét, amelyben az érintett fogva tartását konkrétan végrehajtani tervezik, mint amilyen az ezen intézet egy zárkájában rendelkezésre álló személyes tér, a higiéniai körülmények, valamint a fogvatartott említett intézetben való szabad mozgásának mértéke. Ez az értékelés nem korlátozódik a nyilvánvaló hiányosságok vizsgálatára. Ezen értékelés céljából a végrehajtó igazságügyi

hatóságnak kérnie kell az általa szükségesnek talált információkat a kibocsátó igazságügyi hatóságtól, és főszabály szerint bíznia kell az e hatóság által nyújtott biztosítékokban olyan konkrét tényezők hiányában, amelyek arra engednek következtetni, hogy a fogvatartási körülmények sértik az Alapjogi Charta 4. cikkét.

Ami közelebbről a fogvatartottak rendelkezésére álló személyes teret illeti, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak jelenleg az uniós jogban e tekintetben előírt minimális szabályok hiányában az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezménynek az Emberi Jogok Európai Bírósága által értelmezett 3. cikkéből eredő minimális követelményeket kell figyelembe vennie. E rendelkezésre álló tér számításából ki kell hagyni a higiéniai létesítményeket, de bele kell számítani a bútorok által elfoglalt teret. A fogvatartottaknak azonban lehetőséggel kell rendelkezniük arra, hogy a zárkában normálisan mozogjanak.

A végrehajtó igazságügyi hatóság nem tekintheti kizártnak az embertelen vagy megalázó bánásmód tényleges veszélyének fennállását önmagában amiatt, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamban a fogvatartási körülményeinek a vitatását lehetővé tévő jogorvoslati lehetőséggel rendelkezik, vagy hogy e tagállamban olyan jogszabályi vagy strukturális intézkedéseket hoztak, amelyek a fogvatartási körülmények vizsgálatának fokozására irányulnak.

Az említett hatóság részéről annak megállapítása, hogy komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okokból vélelmezhető, hogy az érintett személy a kibocsátó tagállamnak való átadását követően ténylegesen ki lenne téve az ilyen veszélynek az abban a büntetés-végrehajtási intézetben uralkodó körülmények miatt, amelyben a fogva tartását konkrétan végrehajtani tervezik, az ilyen átadásról való határozathozatal céljából nem mérhető össze a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés hatékonyságával, valamint a kölcsönös bizalom és elismerés elveivel kapcsolatos megfontolásokkal.

Aláírások